

INGEZONDEN.

TANDTECHNICI EN GENEESKUNDE.

De tandheelkunde heeft door alle eeuwen heen bij de geneeskunde behoord. (Daarom bezit de arts op grond van zijn medische opleiding, nog steeds het recht tot onbeperkte uitoefening der tandheelkunde, ofschoon hij sinds lang daarin niet meer wordt onderwezen of geëxamineerd; voor de artsenijsbereidkunde, waarin hij wel wordt onderwezen en geëxamineerd, maar dat nooit een onderdeel der geneeskunde uitmaakte, bezit hij dit onbeperkte recht niet). Uit dien hoofde hebben de artsen, evenals de geneeskunde nog steeds groote belangstelling voor hetgeen op tandheelkundig gebied voorvalt.

Ingevolge de Wet van 30 December 1926 verleende de regeering de bevoegdheid tot uitoefening der z.g.n. volledige tandprothese, d.i. practisch vrijwel de geheele tandheelkunde, aan een groep van personen, die konden bewijzen, dat zij deze clandestien vóór 1913 uitoefenden. De artsen zijn niet overtuigd, dat deze Wet in het belang is van de volksgezondheid, noch van de geneeskunde en ook niet van de tandtechnici zelf, die daardoor bevoegdheden verkregen, waartegen zij door hun onvoldoende medische kennis, niet zijn opgewassen.

Nu heeft de regeering met het systeem van bevoegdheidsverleening „honoris causa” gebroken en heeft zij den 13den November j.l. een ontwerp van Wet bij de 2de Kamer ingediend, waarin wordt voorgesteld aan tandtechnici de bevoegdheid te verleen, na aflegging van een practisch examen, waarbij de candidaten de bewijzen zullen kunnen leveren, dat zij bekwaam zijn tot uitoefening van de volledige tandprothese. (Art. 1, 1ste alinea).

Door het verlaten van het reeds niet gelukkige standpunt van bevoegdheidsverleening „honoris causa” en de erkenning van het recht tot het leveren van bewijzen van bekwaamheid door middel van een examen, zonder voorafgaande wettelijke opleiding, krijgt de quaestie der tandtechnici een geheel ander aanzien. Op welken grond van billijkheid zal de regeering eerlang de technici willen afwijzen, die na 1913 de z.n.g. volledige tandprothese clandestien hebben uitgeoefend, en die bereid zijn een dergelijk examen af te leggen? En dan, zullen niet spoedig de optici komen met het verzoek om bevoegdheidsverleening tot uitoefening der z.g.n. volledige oogoptiek en op welken grond zal men die dan kunnen afwijzen, vooral als zij kunnen aantonen, dat zij van een bepaalden datum af, de refractie-anomalieën van het oog reeds clandestien hebben behandeld en zij bereid zijn door een practisch examen de bewijzen van bekwaamheid af te leggen? Om van psychotherapeuten, enz. nog maar niet te spreken. Met dit wetsontwerp is de regeering op een principieel verkeerden weg, die in de toekomst tot een groot aantal schadelijke consequenties voor de geneeskunde kan voeren.

De moeilijkheden in de quaestie der tandtechnici is in hoofdzaak het gevolg van het feit, dat alleen de wettelijk bevoegden het recht hebben tot het leveren der losse kunstgebitten, die zonder andere bewerkingen dan afdruk nemen en passen, kunnen worden vervaardigd. Dit is medisch een abnormaliteit. De artsen zijn dan ook op dit monopolie geenszins gesteld, evenmin als de tegenwoordige arts-chirurg het monopolie verlangt de kunstbeenen, kunstarmen enz. te leveren, voor de ledematen, die hij heeft weggenomen, of de oogarts het monopolie van het leveren der voorgeschreven brillen of kunstooogen en de orthopaedische arts dat der rughouders, klompvoetschoenen enz.

Aan de tandtechnici zal in vrijheid, dus zonder eenig examen of inmenging, moeten worden overgelaten het maken en het verkoopen van losse kunstgebitten, waarvoor geen andere bewerkingen worden vereischt dan het nemen van de maat (afdruk) en het passen zonder meer. Elke andere bewerking in den mond zij hun verboden, met strenge contrôle op overtreding.

Amsterdam.

L. DE RUYTER MAYER.